

ע"פ 9133/15 - שאדי אבו נג'מה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 9133/15 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: שאדי אבו נג'מה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בת"פ 8846-02-14 שניתן ביום
16.12.2015 על ידי כב' השופט י' עדן

תאריך הישיבה: כ"ג בטבת התשע"ו (4.1.2016)

בשם המבקש: עו"ד חיה ויסגרבר
בשם המשיבה: עו"ד דורון נגרין

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט י' עדן) מיום 16.12.2015 בת"פ 8846-02-14, בגדרו נגזר על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו, וכן עונש מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים, לבל יעבור על עבירה לפיה הורשע למשך שלוש שנים.

עמוד 1

1. כעולה מהכרעת הדין, המבקש החזיק עובר לאירועים המתוארים חנות לממכר מוצרי אופנה בתחנה המרכזית באילת (להלן: החנות), כאשר החנות על כל תכולתה הייתה מבוססת בביטוח על שמו של המבקש. ביום 18.1.2014, סמוך לשעה 23:00, הגיע המבקש אל החנות והציתה באמצעות בנזין, אצטון ובקבוקי קוסמטיקה. כתוצאה מההצתה נשרפה תכולת החנות ונגרם נזק רב למבנה. על-פי בדיקת שמאי חברת הביטוח, אומדן הנזק שנגרם למבנה עומד על סך של 100,000 ש"ח, והנזק שנגרם לתכולה הוערך על סך של 50,000 ש"ח.

2. כתב אישום מתוקן, אשר הוגש נגד המבקש בהתאם להסדר טיעון שנכרת בין הצדדים, ייחס למבקש עבירה של הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977. במסגרת הסדר הטיעון הגיעו הצדדים להסכמה, כי המבקש יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, אך לא הושגה הסכמה בדבר התקיימות היסוד "דבר לא לו" אשר נדרש לצורך הוכחת עבירת ההצתה. כמו כן, הוסכם כי אם יורשע המשיב, יטענו הצדדים באופן פתוח לעונש. ביום 26.4.2015 דחה בית משפט קמא את טענת ההגנה כי לא מתקיים יסוד "דבר לא לו", והרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום. בהמשך לכך, גזר בית המשפט ביום 16.12.2015 את עונשו של המבקש כמפורט לעיל.

3. המבקש הגיש ערעור על גזר הדין, והוא מבקש עיכוב ביצוע העונש. המבקש מציין כי הוא שוחרר עוד ביום 2.3.2014, וכי מאז שחררו הוא קיים את תנאי שחררו קלה כחמורה ולא סטה מהתנאים שנקבעו לו. המבקש מוסיף, כי בתסקיר שירות המבחן שהוגש עובר לגזר הדין, בא שירות המבחן בהמלצה על ענישה בדמות עבודות שירות. לטענת המבקש, יש לעכב את ביצוע גזר הדין נוכח הסיכוי הגבוה שהערעור יתקבל ונוכח הנסיבות המיוחדות של המקרה דנא. המבקש מוסיף, כי לא יגרם כל נזק, ומטרת הענישה לא תפגע, אם יעכב עונשו.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה בהדגישה את מדיניות הענישה המחמירה בעבירות הצתה ואת העובדה כי ערעור המבקש מתייחס אך לחומרת העונש. בנסיבות אלה, כך נטען, אין חשש שתחילת ריצוי עונש המאסר תסכל את סיכויי הערעור ותהפוך אותו לחסר תכלית. עוד נטען כי אין להעריך את סיכויי הערעור כטובים.

5. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים מצאתי לנכון לקבל את הבקשה. מדובר במאסר לתקופה "גבולית" מבחינת דיני עיכוב הביצוע; המבקש שוחרר ממעצר לפני כשנתיים ומאז לא נרשמו לחובתו הפרות תנאי שחרור או הפרות חוק; למבקש אין עבר פלילי; נסיבות הפרשה יוצאות דופן ונסיבותיו האישיות של המבקש (כמפורט בתסקיר שאיני רואה לנכון לפרט) מצדיקות אף הן התחשבות מסוימת. כל זאת מבלי שהחלטה לעיכוב הביצוע תתפרש כהבעת דעה לפיה אכן טובים סיכויי המבקש שעונשו יוקל עד כדי מאסר בעבודות שירות. המשוכה הניצבת בפני המבקש אינה קלה, ואולם, נוכח האמור לעיל, ולא בלי התלבטות, הוחלט לקבל את הבקשה לעיכוב הביצוע.

לסיכום: מעכב את ביצוע עונש המאסר עד לסיום הליכי הערעור שהגיש המבקש.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ו (5.1.2016).
